

ligesom vi haaber, at vi kan naa til en samlet og endelig Lovgivning om Tilsyn med fremmede, saaledes at den midlertidige Lovgivning kan falde bort. En saadan Lovgivning vil vi fra vor Side være medvirkende til at fremskaffe. Ligeledes har Ministeren udtalt sig om Regelen i § 6, som indeholder en Bestemmelse, der kunde volde nogen Betænkelighed. Vi fra vor Side har imidlertid ikke nogen saadan Betænkelighed, saaledes som Forholdene ligger, men vi haaber, at Forholdene maa arte sig saaledes i de kommende 2 Aar, at vi kan komme bort fra de Visumregler, som gælder nu. Da det haster med at faa Lovforslaget gennemført, skal jeg nøjes med disse Udtalelser og anbefale, at man hurtig vedtager det.

Pürschel: Da det Medlem, vort Parti har udpeget som Ordfører, pludselig er blevet forhindret i at være til Stede, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til Lovforslaget. Jeg maa da begynde med at sige, at det forekommer mig at være uheldigt, at et Lovforslag, der har saa stor Betydning som det foreliggende, fremkommer paa saa sent et Tidspunkt, som Tilfældet er. At forelægge et Lovforslag, som paa ikke uvigtige Punkter ændrer en gældende Lov, med den Bemærkning, at den Lov, som det skal afløse, udløber i Dag, er i Virkeligheden, forekommer det mig, en Form for Lovgivning, som er i allerhøjeste Grad utiltalende. Justitsministeriet maatte have kunnet naa at faa udarbejdet dette Lovforslag noget før; det blev fremsat i Landstinget den 10. Marts, altsaa kun 3 Uger før Lovens Udløb. Nu staar man altsaa saaledes her i Folketinget, at det er en Nødvendighed at gennemføre Lovforslaget og en Umulighed at faa det ændret. Det er ikke noget passende Vilkaar at give et Folketing.

Efter Justitsministerens Fremstilling er Lovforslaget Udtryk for en overordentlig rosværdig Bestræbelse for at slippe bort fra de strenge Bestemmelser, der var nødvendiggjort af Krigstiden, og som maatte opretholdes ogsaa under Efterkrigstiden, og hvis Nødvendighed vel ikke er ophørt endnu — deri tror jeg ogsaa, jeg er enig med Ministeren —, men det kan ikke nægtes, at der i Lovforslaget er Bestemmelser, som frembyder overordentlig store Betæneligheder. I ganske særlig Grad gælder det, saa vidt jeg kan se efter den meget hurtige Gennemgang, der har kunnet være Tale om, § 6. Bestemmelserne i

denne Paragraf maa, hvis det er Meningen at gennemføre den i Praksis, give Anledning til overordentlig stort Besvær, til en Masse Føren Regnskab over, hvor længe Folk har været her i Landet, og om de nu indenfor 12 Maaneder har været her i 3 Maaneder, thi saa maa de først komme ind igen efter 6 Maaneders Forløb, medmindre de paa Forhaand har indhentet Tilladelse dertil. Saa vidt jeg kender Udlandets Bestemmelser paa dette Omraade, sonderer man ogsaa der mellem de Formaal, hvormed Folk rejser til Landet, idet man f. Eks. stiller Turisterne noget gunstigere. Det gør man, saa vidt jeg ved, baade i Frankrig og Italien for at nævne et Par Eksempler, og det kunde der efter min Mening være særdeles god Anledning til at gøre ogsaa her i Landet. Nu siger Ministeren, at Bestemmelserne kun er en Sikkerhedsventil, og at det er Hensigten at administrere dem human. Ja, det lyder jo meget tiltalende ligesom det meste af, hvad den højtærede Justitsminister siger, men det kan dog ikke nægtes, at man her giver en Lov, som, hvis den skal gennemføres i Praksis, som den lyder, virkelig er overordentlig betænkelig. Men nu er der, som sagt, ingen Mulighed for i den Tvangssituation, hvori vi befindes os, at faa Lovforslaget ændret, og der er derfor ikke andet for end at vedtage det, men denne Vedtagelse, det vil jeg meget stærkt understrege, maa ske *fuldt og helt* og *alene* paa den højtærede Justitsministers Ansvar.

Zahle: Krigsaarene og de nærmeste Aar derefter gjorde det jo nødvendigt at have en Lov af den Beskaffenhed som det Lovforslag, der her foreligger, men det forekommer mig, at nu, da vi allerede i adskillige Aar har haft Krigen bag os, kunde man træffe mindre rigoristiske Bestemmelser, end der her er Tale om. Jeg synes, det er meget beklageligt, at ingen Udlænding maa tage Ophold her i Landet i mere end 3 Maaneder, og at han derefter skal rejse ud igen og være borte i mindst 6 Maaneder for at kunne komme her til Landet igen. Det skulde dog efterhaanden udvikle sig saaledes, at der ikke skulde være Landegrænser for Menneskenes Ret til at opholde sig paa Jorden. Jeg synes, vi maatte kunne gaa noget raskere frem, end man gør gennem dette Lovforslag, og jeg beklager meget, at der ikke er nogen Tid til at underkaste dette Lovforslag en Udvalgsbehandling, men det erkender jeg, at der ikke er, da det først